

9. Емельянова Т. Типология жанра мистерии в английской и русской драматургии первой половины XX века: Ч. Уильямс, Дороти Сэйерс, К. Фрай и Е. Ю. Кузьмина-Караваева. – Дисс... канд. филол. наук. – Москва, 1998. – 218 с.
10. Журчева О. Монодрами Вадима Леванова и ситуация наррации // *Вестник Самарского гос. университета.* – 2005. – №11 (133). – С. 133 – 138.
11. Козут О. Архетипні сюжети та образи в сучасній українській драматургії (1997–2007): монографія. – Рівне: НУВГП, 2010. – 440 с.
12. Козут О. Стилізовані сюжети необароко в сучасній українській драматургії // *Вісник Житомирського держ. університету. Філологічні науки.* – Вип. 55. – Житомир, 2011. – С. 153 – 157.
13. Курочкин М. Цуриков // *Курочкин М. Кухня: Пьесы.* – Москва: Эксмо, 2005. – 336 с.
14. Лібман З. Агонія сміху: “Комічне” і “трагічне” в літературі модернізму. – Київ: Дніпро, 1969. – 395 с.
15. Мірошниченко Н. Химерна драма. Неоміфологічне моделювання тексту в українському драматичному фентезі // *Курбасівські читання: наук. вісн.* – №6. – Ч. 1. – Київ: НЦТМ ім. Леся Курбаса, 2011– С. 108 – 118.
16. Неждана Н. Maidan Inferno, або Потойбіч пекла // *Майдан. До і після.* Антологія актуальної драми. – Київ: Світ знань, 2016. – С. 143 – 193.
17. Паві П. Словник театру. – Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2006. – 640 с.
18. Якимович Т. Французская драматургия на рубеже 1960-1970-х годов. – Київ: Вища школа, 1973. – 253 с.
19. Abad N. How the medieval Wakefield Mystery Plays have been given a modern makeover [Електронний ресурс] // [Режим доступу] <http://www.yorkshirepost.co.uk/what-s-on/theatre/how-the-medieval-wakefield-mystery-plays-have-been-given-a-modern-makeover-1-8070508>
20. Esslin M. The Theatre of the Absurd. – 3 ed. – London: Penguin Books, 1987. – 480 p.
21. Simon P.-H. Théâtre et destin. La signification dramatique en France au XX siecle. – Paris, 1959. – 224 p.

Отримано 3 березня 2017 р.

М. Рівне

АНТОЛОГІЯ
УКРАЇНСЬКОГО
ТА КИТАЙСЬКОГО
ПИСЬМЕНСТВА

乌
中
作
家
选
集

Антологія українського та китайського письменства: перекладацькі інновації у львівській “Alma mater” (до 25-ї річниці встановлення дипломатичних відносин між Україною та Китаєм) “ALMA MATER” / за ред. Андрія Печарського, Сунь Кевеня. – Львів: ЛНУ імені Івана Франка, 2017. – 492 с.

В антології репрезентовано українську та китайську літератури, зокрема твори Івана Франка (“Терен у носі”, “Сойчине крило”), Лесі Українки (“Твої листи завжди пахнуть зов’язлими трояндами...”, “Сліпець”, “Метелик”, “Щастя”, “Примара”, “Пізно”), Василя Стефаника (“Новина”, “Шкода”, “Сама-саміська”, “Злодій”, “Басараби”, “Діточа пригода”) у перекладах Го Юаньпена, Лі Менмен, Чен Мена, Ван Сяюй, Гао Юаньюань, а також поетичні твори Цюй Юаня, Ду Фу, Лі Бо, Ван Вей в перекладах Ярослави Шекери та Леоніда Первомайського (за редакцією Андрія Печарського, Сунь Кевеня).

Уперше мала проза українських класиків під керівництвом доктора філологічних наук, проф. А. Печарського перекладена китайською мовою студентами-україністами із Піднебесної, вихованцями Львівського національного університету імені Івана Франка. Художні твори відібрано з урахуванням пріоритетів української та китайської літературознавчої думки, а також навчальних програм вищих навчальних закладів Міністерства освіти і науки обох держав. Антологія виходить із нагоди 25-ї річниці встановлення дипломатичних відносин між Україною та Китаєм. В оформленні використано малярські та графічні роботи Тараса Шевченка.

Наші презентації

людьми, хоч би де вони були – на Заході чи на Сході. Не так давно відомий японський письменник Рей Наканісі у статті, присвяченій поезії Л. Скирди, назвав японський період її творчості “поетичною дипломатією найвищої проби”. Я думаю, що це точне і справедливе визначення стосується й інших періодів її поетичного “самостояння”. Загалом поезія Людмили Скирди, перекладена одинадцятьма мовами світу, долає тенденції до ізоляціонізму й відкриває нові грані взаємодії української культури з культурами країн Заходу і Сходу.

Отримано 21 червня 2016 р.

м. Куїє

Studia polsko-ukrainkie 3 / Uniwersytet Warszawski; Wydział Lingwistyki Stosowanej; Pracownia Dziejów Polsko-Ukraińskich Stosunków Literackich; Eksperymentalne Laboratorium Literaturoznawcze. – Warszawa, 2016.

У рубриці “Ювілеї” Стефан Козак пише про місіонерську роль І. Франка. М. Грушевському присвятили свої розвідки польський науковець Тереса Хинчевська-Геннель та український дослідник Віталій Тельвак. Ростислав Радишевський аналізує неоромантичну героїку в поемах Лесі Українки. Марія Моклиця розглядає “Блакитну троянду” як першу символістську драму Лесі Українки. Себастьян Делюра реконструює ніцшеанський контекст постаті святого Павла в драмі “В катакомбах”.

У рубриці “Літературознавчі горизонти” Марія Кашуба розповідає про трактування понять бароко й романтизм у добу тоталітаризму (70-і роки ХХ ст.). Дмитро Дроздовський аналізує перекладацькі необарокові стратегії Т. Осьмачки (переклад трагедії Шекспіра “Макбет”). Юлія Гончар оглядає гендерне прочитання романтичного доробку Шевченка. Ольга Новик аналізує образ Козака Мамає в українському романтизмі.

Людмила Шевченко-Савчинська рецензує монографію М. Трофимука “Латиномовна література України XV – XIX ст.: жанри, мотиви, ідеї”, Тереса Хинчевська-Геннель – другий номер англomовного журналу “Kyiv Mohyla Humanities Journal”, Маріуш Дроздовський – книжку В. Брехуненка “Східна брама Європи. Козацька Україна в середині XVII – XVIII ст.”, Ярослав Пасько – переклад трактату Георга Аґріколи “Про гірничу справу”, Давид Бзорек – книжку Криштофа Петкевича “Paleografia ruska”.

У рубриці “Varia” Валентина Соболь інформує про пленарне засідання НТШ у Львові 26 березня 2016 р. Подано також розмову Дмитра Дроздовського з Маріо Варгасом Льюсою.

Наші презентації

БІОБІБЛІОГРАФІЯ
ВЧЕНИХ УКРАЇНИ

ВІТАЛІЙ ГРИГОРОВИЧ ДОНЧИК

**Віталій Григорович Дончик / Авт. вступ. ст.
Д. І. Дроздовський; укл. бібліогр. покаж.
Л. П. Сокіл, Т. В. Посудневська; перероб. та
доповн. М. М. Дончик; НАН України, Ін-т літерат.
ім. Т. Г. Шевченка. – 2-ге вид., переробл. і доповн.
– Київ: Академперіодика, 2017. – 100 с., 11 с. іл. –
(Бібліограф. вчених України).**

До другого, доповненого видання бібліографії відомого українського літературознавця, доктора філологічних наук, професора, академіка НАН України, лауреата Державної премії ім. Т. Г. Шевченка ввійшли такі розділи: Д. Дроздовський. Рухомий літпотік життя: історія та історії Віталія Дончика; Література про життя та діяльність В. Г. Дончика; Хронологічний покажчик друкованих праць; Дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата/доктора наук, виконані під керівництвом / за науковою консультацією В. Г. Дончика; В. Г. Дончик – редактор та упорядник видань.

В Інституті літератури за понад 50 років В. Дончик пройшов шлях від аспіранта до академіка НАН України і є автором 15 літературно-критичних та монографічних досліджень, 800 наукових публікацій. Як критик заявив про себе ще 1960 р. книжками “Час і його обличчя”, “До глибин життя”, “Грані сучасної прози”, “Єдність правди і пристрасті”, “Зупинені миті”. За ці праці він отримав Республіканську премію в галузі літературно-художньої критики (тепер – премія імені академіка Олександра Білецького).

Основні наукові зацікавлення вченого: розвиток українського роману ХХ ст., творчість О. Довженка, П. Панча, О. Гончара, П. Загребельного, Ю. Мушкетика, Гр. Тютюнника, Є. Гуцала, Ліни Костенко, Р. Іваничука та ін.

Він є одним з авторів “Історії української літератури” у 8 т. та “Історії української літератури” у 2 т., одним з авторів “Української літератури ХХ ст.”; за монографією Інститут літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України, 1926 – 2001, Сторінки історії, 75” відзначений премією І. Франка. У 1989 – 1999 рр. В. Дончик очолював журнал “Слово і Час”. Він підготував 14 кандидатів і 7 докторів наук, був головою державних екзаменаційних комісій, читав спецкурси, брав активну участь у конгресах українців, міжнародних та інших конференціях, “круглих столах”, виступає опонентом, рецензентом наукових праць і збірників. У 1995 – 2000 рр. – голова Експертної ради при ВАК України, згодом – член ради, член Ученої ради Інституту, спеціалізованої та координаційної рад, член редколегії Української літературної енциклопедії, Бібліотеки української літератури, журналів “Слово і Час”, “Дивослово”, “Урок української”, “Науковий світ”, “Український церковно-історичний журнал” тощо. У своїх нових виступах, статтях, розвідках, у книгах “З потоку літ і літпотіку” (2003), “Доля української літератури – доля України” (2011), “Неминуче й неминуще” (2012), у матеріалах до “Шевченківської енциклопедії” та “Енциклопедії сучасної України” говорить про принципи творення історії української літератури, традиції, специфіку, нові підходи, тяглість художнього розвитку, основні проблеми його досліджень.

Віталій Григорович Дончик – Заслужений діяч науки і техніки України, має нагороди “За заслуги” III і II ступенів (2007, 2009). Нагороджений двома “Знаками пошани” Київського голови (2001, 2003), Орденом князя Володимира.

С. С.

Наші
презентації